

Schrijver: G.B. De Jong
Coverontwerp: N.J. Janson
ISBN: 9789402130874
© G.B. De Jong

Levend Wit

G.B. De Jong

Voorwoord

Ik begin mijn verhaal niet met “Er was eens” of welke andere holle frase dan ook. Na een bevolkingsonderzoek naar borstkanker kreeg ik het beangstigende telefoontje wat je niet wilt horen. Borstkanker. Niet kwaadaardig maar toch een operatie. Vier jaar later na twee en een half jaar consulten bij een psycholoog heeft mijn zusje er voor gezorgd dat er onderzoek werd gedaan door een neuroloog. Alles werd in gang gezet. Uiteindelijk kreeg ik naar aanleiding van een onderzoek van alzheimer of gewoon dementie te horen dat ik een hersentumor had. Ik was alleen met de neuroloog bij het horen van deze uitslag. Ik keek en hoorde hem aan en dacht “De dokter is gek, niet ik, dit kan niet waar zijn”. Maar helaas, hij had gelijk. Het begin van een rare tijd. Mankeerde ik toch iets, al was het niet iets wat ik had verwacht. Geen tijd om na te denken, geen tijd voor iets anders dan alle onderzoeken voor de operatie. Het merendeels gaat aan mij voorbij. Een rare bedoening, veel pijnlijke onderzoeken en voorbehandelingen. Soms onder verdoving, soms ook gewoon niet. Gewoon een kwestie van ondergaan. Alles gebeurt in acht dagen. Opname ook voor acht dagen. Geen tijd om na te denken of te huilen. Ik was een slaapwandelaar die de weg kwijt was. Geen denken, alleen de operatie, genezen en naar huis. Heel raar als ik thuiskom, in een huis, niet het mijne. Als ik in de spiegel kijk zie ik een gezicht, niet herkenbaar als het mijne. Wat gebeurt er? Mijn genezing verloopt goed! Naar mijn idee duurde het allemaal veel te lang. Ik doorleef mijn frustraties en leer stap voor stap te accepteren. Dankbaar voor het leven, opnieuw mezelf en de wereld ontdekken. Verveling klopt aan, ik verzin iets om bezig te blijven en niet stil te staan. Schrijven! Een uitdaging, want mijn fijne motoriek is nog steeds geen honderd procent, net als mijn gezichtsvermogen. De rolstoel weg evenals de rollator. Kleine ongemakken in het dagelijkse leven? Niet moeilijk over doen. Maar soms op een saaie dag denk ik bij mezelf.... Er was eens, op een mooie dag.... Echo’s van geluiden en stemmen.

Af en toe een kaartje
Soms een groet
Even wat laten horen
Wetend dat het niet moet
Tegenwoordig heb je e-mail
Sms, mobiele en vaste telefoon
Dagelijks heel gewoon
Laat wat horen af en toe
Het geeft niet wat
Het geeft niet hoe
Om niet zomaar te vergeten
Hé, ik ben niet alleen
Verderop zit er nog een

Alle moed heb ik bij elkaar gepakt
En ben ik naar haar toe gestapt
Ik was genezen verklaard
Zij was opgegeven
Zo jong nog in het leven
Allebei moeder
Allebei even oud
Allebei grootmoeder
Ik wenste haar sterkte toe
Zij wenste mij geluk
Wij zijn lotgenoten van de kanker
Wij waren burens en bekenden van elkaar
Het heeft niet lang mogen duren
Als je dit alles hebt doorstaan
Zou je zo graag verder gaan
Helaas is ons dat niet gegeven
En zullen we apart verder moeten
Zo wordt de toekomst
Met en zonder leven

Alleen leven, het geeft niet
In een druk bestaan
Maar het alleen zijn
Is geen ontkomen aan

De keren dat ik alleen was en huilde
Zag niemand mijn tranen
De keren dat ik huilde
Tussen duizenden mensen
Zag niemand mijn tranen
Een ieder die kon zien was blind
Een ieder die kon horen was doof
Niemand om te troosten